ИЗЛИЗА ОТ 1900 ГОДИНА

ЦЪРКОВЕН ВЕСТНИК

ОФИЦИАЛНО ИЗДАНИЕ НА БЪЛГАРСКАТА ПРАВОСЛАВНА ЦЪРКВА – БЪЛГАРСКА ПАТРИАРШИЯ

ГОДИНА CXXV, БРОЙ 3 | СОФИЯ, 1-15 ФЕВРУАРИ 2024 г. | ЦЕНА 0,70 лв.

e-mail: sinizdat@gmail.com

https://bg-patriarshia.bg/
www.facebook.com/Synodalpress/

АРХИЕРЕЙСКО СЛОВО

Размисли на св. отци за Сретение Господне
стр. 3

ПАСТИРСКО СЛОВО

За благочестивите християни
стр. 4-5

Мнозина са звани, а малцина избрани
стр. 7

БОГОСЛОВИЕ

Празник на Срещата
стр. 1-6

КОЛОНКА НА РЕДАКТОРА

За талантите
стр. 5

ИЗ ЖИВОТА НА ЦЪРКВАТА

Архиерейско посещение в Южна Италия
стр. 8

Урок за празника Сретение Господне

Ден след Сретение Господне децата от Православните училища „Св. Николай Мирликийски Чудотворец“ в гр. Гоце Делчев и с. Мосомище приеха поканата на Неврокопския митрополит Серафим и се срещнаха с Негово Високопреосвещенство в сградата на Митрополията.

Водени от своето желание да се учат и израстват в православната ни вяра, възпитаниците на двете училища участваха в урока, който им бе преподаден от техния митрополит. Той им припомни евангелския разказ за въвеждането на четиридесетдневния Христос в Йерусалимския храм, посрещането Му от св. Симеон Богоприемец и пророчицата Анна, както и значението на празника Сретение Господне. В оживена беседа децата споделиха с митрополит Серафим наученото в часовете по вероучение и му разказаха какво ги радва и вълнува.

Духовна радост предизвика съборното казване на молитвата „Отче наш“ и изпяването на химна „Богородице Дево“, чрез което учениците и владиката заедно прославиха Спасителя и Пречистата Му Майка.

Архиереят благослови децата и им подари иконки и книжки на св. мъченик Мамант, а те от своя страна – календар със снимки от живота на двете училища и обща снимка от Неделя Православна. Бе изразено желание и занапред да споделят празници и делници в единството на вярата, силата на упованието и безусловността на Христовата любов.

Неврокопска митрополия

На Сретение бе обновен храм в Батак

На **2 февруари**, Сретение Господне, Пловдивският митрополит Николай извърши чина на обновление след ремонта на храм „Успение Богородично“ в град Батак и възглави св. Литургия. В съслужение с владиката бяха неговият викарий Смолянски еп. Висарион, архим. Максим, протосингелът ставр. свещеноик. Тодор Хаджиев, свещеноик. Деян Стоенчев – духовен надзорник, свещеноик. Любомир Траянов – архиерейски наместник на Пещерска духовна околия, прот. Димитър Семерджиев – председател на храма, свещеници от Пловдивска епархия и митрополитският протодякон Илиян Александров.

В храма тържествено бе внесена чудотворната икона на Божията Майка „Златна ябълка“, която бе посрещната с камбанен звън и благоговеен трепет от стеклите се боголюбиви християни.

Преди началото на св. Литургия митрополитът пострига трима четци на Българската православна църква.

На богослужението присъстваха кметът г-н Георги Харизанов, държавни и общински служители, общественици.

Владиката се обърна към всички с боговдъхновено слово, в което разказа за срещата на дивния Божи угодник св. Симеон с Богомладенеца и отличи с офикия „свещеноиконом“ енорийския свещеник Димитър Семерджиев.

След това всички се отправиха на тържествена лития до старинния храм „Св. вмчца Неделя“, където се поклониха пред мощите на българските свети мъченици от многострадалния Батак.

Пловдивска митрополия

ПРАЗНИК НА СРЕЩАТА

Още в дълбока древност Църквата е разпоредила на четиридесетия ден след Рождество Христово да се чества Сретение Господне. С този голям Господски празник приключва Рождественският период и в пълнота се разкрива смисълът на Рождество.

Преди всичко, трябва да уточним, че името на празника означава „срещане“, „посрещане“, като „сретение“ е стар превод на гръцкото наименование на празника ὑπαπαντή τοῦ Κυρίου („Посрещане на Господа“).

Празникът припомня и съзерцава събитие, записано в Евангелието на св. ап. Лука. Четиридесет дни след рождението на Иисус Христос във Витлеем Йосиф и Мария, спазвайки религиозните правила по онова време, довеждат детето в Йерусалим, за да Го представят пред Господа, както е записано в закона Господен (Лука. 2:22-23).

Жената, родила младенец от мъжки пол, се смятала за нечиста за седем дни и още тридесет и три дни не можело да ходи в храма и да участва в общественото богослужение. Всички първородни синове на израилтяните, преди да бъдат избрани за служение Богу левитите (Числ. 8:14 и сл.), като собственост на Йехова били определени за служение в скинията и храма. Но за пет *сикли (шекела)* те трябвало да бъдат изкупвани и освобождавани

На стр. 6

ХРОНИКА

Българска православна църква – БП

Храмов празник в село Добърско

За поредна година православните християни от с. Добърско, Разложка духовна околия, отбелязаха най-тържествено храмовия празник на възрожденската църква „Сретение Господне“, построена през 1860 година.

Богослужението започна на **1 февруари** с празнична вечерня, отслужена от Негово Високопреосвещенство Неврокопски митрополит Серафим, в която участваха свещеници от Разложка, Гоцеделчевска и Сандански духовна околия.

На следващия ден, Сретение Господне, архиереят възглави празничната св. Литургия в съслужение с архиер. наместник на Разложка духовна околия ик. Янко Русков, прот. Николай Варин, председател на църк. наст. при храм „Сретение Господне“, с. Добърско, прот. Костадин Калайджиев, прот. Георги Хаджигеоргиев, свещениците Никола Златински, Методи Юнчов и Борислав Галчев, дяконите Тодор Царев, Димитър Златинов и Илия Ризов. Песнопенията бяха изпълнени от смесения хор „Йеромонах Неофит Рилски“ към Неврокопската св. митрополия, ръководен от проф. Йоанис Папахронис.

Негово Високопреосвещенство призова да не скъпим времето си, та да можем да стигнем до това един ден и ние да изречем думите на св. Симеон Богоприимец: „Сега отпускаш Твоя раб, Владико, според думата Си, смиром; защото очите ми видяха Твоето спасение, що си приготвил пред лицето на всички народи, – светлина за просвета на езичниците, и слава на Твоя народ Израиля“ (Лука. 2:29-32).

Неврокопска митрополия

Безценен дар за Ловчанска епархия

На **4 февруари** св. Литургия в ловчанския катедрален храм „Св. св. Кирил и Методий“ беше възглавена от Негово Високопреосвещенство Ловчански митрополит Гавриил. По време на богослужението за поклонение беше изнесена икона на преп. Гавриил Ургебадзе с вградена частица от неговите св. мощи, дарена от Грузинската православна църква с благословението на Негово Светейшество Грузинския патриарх Илия II. Иконата ще се съхранява в Ловчанска св. митрополия и ще бъде изнасяна за поклонение на богослужения.

На архиерея съслужиха свещеноик. Михаил Ковачев, предстоятел на храма, ст. ик. Любомир Казашки и дякон Андроник Попов. Песнопенията на св. Литургия бяха в изпълнение на хор „Достойно есть“ с ръководител г-жа Димитрина Дренска.

Архиереят произнесе проповед, в която се спря на интересни моменти от житието на св. Гавриил Ургебадзе и изрази своята дълбока благодарност към Грузинската православна църква за безценния дар – икона с частица от неговите св. мощи. В края на богослужението митрополит Гавриил раздаде нафора на изпълнилите храма християни.

Радвай се, преподобни отче Гавриле, изповедниче и юродиви, всеславни чудотворче!

Ловчанска митрополия

Първа копка за строителството на нов храм в с. Марино поле

Денят **23 януари** – на св. Павлин Милостиви, епископ Нолански (353-431), смятан за „баща“ на църковните камбани – донесе голяма духовна радост за Неврокопска епархия. В с. Марино поле, Петричка духовна околия, бе направена първа копка за построяването на нов православен храм, посветен на св. пророк Илия.

За изграждането на църквата местните хора правят постъпки повече от 10 години. През 2022 г. Общинският съвет в гр. Петрич промени статута на два имота в центъра на селото от публична в частна общинска собственост, с обща площ 3026 кв. м. През есента на 2023 г. те бяха дарени на Неврокопска св. митрополия за строителството на храм.

На събитието, за да споделят радостта на местните хора, освен кметът на селото Кирил Цапаревски, присъстваха кметът на община Петрич Димитър Бръчков, дарителят на храма Георги Динков, председателят на Общинския съвет Светла Данаилова и народният представител Костадин Стойков.

Неврокопският митр. Серафим, ик. Павел Милушев – архиерейски нам. в гр. Петрич, свещениците Иван Янчев, Георги Добрев, Борис Попов, дяконите Тодор Царев, Димитър Златинов и Илия Ризов отслужиха водосвет, след което бе направена и първата копка.

Митрополит Серафим изказа благодарност към кмета на общината за проявения жест – предоставянето чрез дарение на поземления имот за строителство на храма. Припомни също, че денят на св. пророк Илия по традиция е празникът на с. Марино поле.

Негово Високопреосвещенство изрази надежда в най-скоро време да бъде положен и основният камък, с което да се даде същинското начало на строителството на църквата. На свой ред кметът благодари на митрополита и припомни, че в годините назад Неврокопска св. митрополия и община Петрич са си сътрудничели и в построяването на новите православни храмове в Струмешница, Ръждак и с. Първомай.

Неврокопска митрополия

Празник на Богословския факултет на СУ „Св. Климент Охридски“

И тази година с особена тържественост бе отбелязан празникът на светите Трима светители – св. Василий Велики, св. Григорий Богослов и св. Йоан Златоуст, в академичния параклис на Богословския факултет при СУ „Св. Климент Охридски“.

Божествената св. Литургия бе възглавена от Негово Високопреосвещенство Старозагорски митрополит Киприан, който бе в съслужение с архимандрит Василий, протосингел на Софийска митрополия, ст. ик. Стефан Стайков, председател на църк. настоятелство при Академичния параклис, ст. ик. Михаил Михайлов, иконом проф. д-р Иван Иванов, протойерей Сава Кокудев и дякони.

Проповед за празника произнесе четвъртокурсникът Васил Дечков, а в края на богослужението митрополит Киприан отправи послание към декана и преподавателите в Богословския факултет и ги поздрави с празника.

Деканът на Богословския факултет доц. Ивайло Найденов също поздрави митрополит Киприан и благодари за духовните грижи, които архиереите от Св. Синод полагат за преподавателите и студентите в богословската ни школа.

Песнопенията на богослужението бяха изпълнени от мъжкия хор на катедралния храм „Св. Неделя“. В края на светата Литургия бе изпято многолетствие за Българския патриарх, Св. Синод, както и за преподавателите, студентите и деканското ръководство на факултета.

Празничният ден продължи в Аулата на Богословския факултет на Софийския университет с лекция на тема „Иисус Христос като Учител: Опит за педагогически прочит на евангелския текст“, изнесена от гл. ас. д-р Полина Спирова.

По решение на поместните православни църкви денят на св. Три светители се чества от 30-те години на XX век като патронен празник на духовните училища, институти и богословски факултети, а самите трима велики архиереи – като небесни закрилници и духовни покровители на всички православни духовни школи.

Ангел КАРАДАКОВ

АРХИЕРЕЙСКИ СЛОВА

† *Главиницки епископ МАКАРИЙ*

Размисли на светите отци за Сретение Господне

От житейския път на предците си знаем, че когато човек остарее твърде много, той не е в състояние да пренесе дори лек товар. Но днес сме свидетели на славно видение! Свещеник в дълбока старост се изкачва в храма със силата на Светия Дух и държи в ръцете си Онзи, Когото не е в състояние да задържи цялата вселена, както казва св. Теофи-лакт Охридски.

Според св. Отци, св. Симеон Богоприемец имал борба с помислите. Изглежда, че докато четял в Писанието как трябвало Синът Божий да стане човек и да призове израилтяните от заблуждение в пътя на истината, пророческите слова му се сторили странни, заради което му било предсказано, че „няма да види смърт, докато не види Христа Господен“ (Лука. 2:26).

Симеон бил благочестив и праведен мъж, заради което върху него почивал Дух Свети. Той имал пророческа дарба и се подвизавал с голямо благочестие. Сам Дух Свети го взел и пренесъл в храма, за да срещне Бога, разказва в своето „Слово за Сретение Господне“ св. Атанасий Велики. До онзи момент, всеки път, когато разсъждавал за Божието величие, го обземали страх и несигурност. Но сега, при срещата си с Бога, го напуснал всеки помисъл на съмнение и всяко безпокойство от дългото очакване. Виждаме Симеон да размишлява за смъртта без страх: „Сега отпускаш Твоя раб, Владико“ (Лука. 2:29). Не се страхува вече от нея, понеже в ръцете си държи Този, Който разруши смъртта и „оногова, у когото е властта на смъртта“ (Евр. 2:14).

Но да отправим взор и към пророческите слова на праведния Симеон, който най-напред предсказва, че Иисус ще бъде „светлина за просвета на езичниците и слава на Твоя народ Израиля“ (Лука. 2: 32). В своето „Тълкувание на Лука“ Евтимий Зигавин говори, че Христос е, Който просвети народите, които бяха ослепели поради заблудата на идолопоклонството. Просвети ги със светлината на богопознанието и добродетелта, а същевременно прослави юдеите, като стана техен родственик по плът.

Праведният Симеон допълва още, че Христос ще бъде предмет на противоречия (Лука. 2:34). И наистина, от деня на Своето раждане до днес Христос е предмет на противоречия. Той е Учител, Бог, имащ думи за вечен живот, Спасител на Израил. От другата страна обаче, Го нарекоха самарянин, обладан от зъл дух, измамник, лаком и винопиец, приятел на митари и грешници. Св. ап. Павел казва за Кръста Христов, че е „безумство за ония, които гинат, а за нас, които се спасяваме, е сила Божия“ (1Кор. 1:18). За света Христовият Кръст е символ на слабост и мъка, а всъщност е всемогъщо Божие оръжие. Така както за своето време пророческите слова на Симеон останали неразбрани, въпреки убедеността на изричащия ги, така и днес проповедта на Църквата за Христос и св. Кръст са безсмислени за някои човеци.

Божият служител Симеон се сподобил с по-голяма чест дори от тази на Моисей. Защото, докато Моисей получил Божия закон, Симеон държал в ръце Самия Законодател. В един от тропарите на вечернята на празника се казва: „Елате и ние с божествени песни Христа да срещнем“. Наистина, само лична среща с Христос, както Симеон срещна Бога, ще ни донесе душевен мир. Такава среща е възможна единствено посредством молитвата, подвига и светото Причастие, което превръща човека в богоприемец и богодържец, какъвто някога стана Симеон с ръцете си от земна пръст. Тогава Богомладенецът идва в нас и ни дарява мирен помисъл, какъвто и на Симеон дарува. Тази среща нека търсим и ние, така че да вкусим от опита на праведния Симеон! Амин!

На 2 февруари 2024 г., Сретение Господне, св. Литургия в катедралния храм на гр. Русе „Св. Троица“ бе възглавена от Русенския митрополит Наум, в съслужение с викарния епископ Главиницки Макарий и свещенослужителите при храма. След отпуста слово за празника произнесе епископ Макарий.

ЮБИЛЕЙ

100-годишнината на столичния храм „Св. Димитър Солунски“

В неделния ден, на **4 февруари**, столичният храм „Св. вмчк Димитър Солунски“ в кв. „Хаджи Димитър“ тържествено отбеляза 100 години от освещаването си. Духовният юбилей бе достойно почетен с отслужването на архиерейска света Литургия, възглавена от Белоградчишкия еп. Поликарп, викарий на Софийския митрополит. С него съслужиха архим. Василий, протосингел на Софийска митрополия, архим. Евтимий, духовен надзорник на Софийска епархия, ставр. ик. Антоний Алексиев, предстоятел на храма, ставр. ик. К. Дидов, ставр. ик. М. Михайлов, ик. Р. Станев от храмовото духовенство, протодякон Иван Петков, йеродяконите Вартоломей и Поликарп.

Песнопенията на утренята изпълниха храмовите певци, а литургийните – част от смесения хор при храма, дирижиран от Янко Янков. В радостта на празника молитвено участие взеха десетки енориаши и вярващи от цяла София, сред които и новоизбраният кмет на район „Подуяне“ Кристиян Христов.

Множество деца пристъпиха в края на богослужбата и се причастиха със светите Христови Тайни. В чест на юбилея бе осветено празнично коливо за здраве и благословение на вярващите, взели участие в празника.

Към насъбралото се множество боголюбив народ се обърна със слово епископ Поликарп. Той настави Христовото паство с пастирски думи, изхождайки от неделното св. Евангелие и поздрави цялото църковно изпълнение от името на Негово Светейшество Софийския митрополит и Български патриарх Неофит, като пожела мир, здраве, любов и преуспяване.

***

Храм „Св. вмчк Димитър Солунски“ е построен през 1922 г. При бомбардировките над София на 30.3.1944 г. е разрушен. През 1956 г. храмът е завършен в днешния му вид и е осветен от патриарх Кирил. Той е точно копие на храм „Св. Димитър“ в Солун, но е с по-малки размери. Има два етажа и странични балкони към вътрешността на храма, които се поддържат от 12 колони. Има един св. престол, притвор и кула извън храма, където е камбанарията. Централната част на църквата е изографисана от художника Николай Шелехов през 1967 г., а страничните балкони и двата параклиса в горната част са работа на Николай Ростовцев през 1971 г. В двора на храма се намира и параклис „Св. Димитър“, който е бил направен след разрушаването на църквата по време на бомбардировките и в него се е служило до построяването на новия храм. Малките параклиси в храма не са осветени.

Весела ИГНАТОВА

† IN MEMORIAM

Софийската света митрополия с прискърбие съобщава, че на **25 януари се престави в Господа протойерей Любомир Михайлов.**

Той е роден на 26 декември 1948 г. в гр. София. Основно и начално образование завършва в родния си град. През 1966 г. завършва Софийската духовна семинария „Св. Иван Рилски“ – гара Черепиш, а през 1972 г. и Софийската духовна академия „Св. Климент Охридски“.

Ръкоположен е за дякон на 25 февруари 1973 г., а за свещеник – на 4 март 1973 година. На 29 юни 1993 г. е отличен с офикията „протойерей“.

От 26.02.1973 г. е назначен на енорийско служение при столичния храм „Св. ап. Петър и Павел“. От 01.10.1995 г. е преместен на енорийско служение, а през 1999 г. е назначен и за председател на църковното настоятелство при храм „Успение Богородично“ в кв. „Малашевци“.

От 01.08.2000 г. е назначен при храм „Успение Богородично“ и новостроящия се тогава „Св. Йоан Кръстител“ в кв. „Обеля“, гр. София, като му се възлага да завежда новооткритата втора енория в квартала. От 01.10.2021 г. прот. Любомир Аспарухов Михайлов става празничен свещеннослужител-пенсионер.

Опелото бе извършено от Негово Преосвещенство Белоградчишки епископ Поликарп в храм „Св. Йоан Кръстител“, кв. „Обеля“.

Бог да го прости! Вечна и блажена да бъде паметта му!

Софийска митрополия

ПАСТИРСКО СЛОВО

За благочестивите християни

Преди години бях писал нещо за благочестието и за хората, които посещават редовно богослужението. Бях ги поощрил и с други слова, защото си спомням, че някои от енориашите ми, прочитайки текста, се бяха почувствали поласкани и ми благодариха за това. Аз пък отвърнах, че наистина го мисля и желая да продължават в този дух, дори да усилват ревността си към храма и молитвата, поста и всичко, което повелява хилядолетната православна традиция, непозната и неразгадана за всички от видна, по-видна. Тя остава празен лозунг, демагогия и чист съвременен популизъм, защото не предлага необходимата мотивация. Не е изяснен и обектът на това социално дело. Обикновено той обхваща целия социум и затова се проваля, превръща се в безобразно харчене на средства и пр. Дори да приемем, че научното добротворство сработи заради и със съвременните икономически методи, то никога не може да се сравни с християнската добродетелзен човек... Ето тук няма да се съглася, а вероятно и повечето от вас също. Защо ли? Първо, защото грехът и злото не са субстанциални явления, а са болест, която разболява доброто Божие творение (както тъмнината заема мястото на светлината) и негов Изкупител и Спасител стана сам Бог, Който, лекувайки болното Си творение, го спаси от духовна и физическа смърт. И второ, защото, не осъзнавайки и отказвайки да приемат горното, именно там психиатрията, психологията, психотерапията, психоанализата и т.н. се провалиха и преминаха към друга методика: лека-полека, бавно, постепенно, но сигурно те започнаха да убеждават хората, че няма нравствен закон. А щом няма нравствен закон, то тогава няма грях, няма и вина!

ЕТО ПЕРФЕКТНОТО РЕШЕНИЕ!

Нямаш грешен ход, човече! Каквото и да направиш, каквото и да кажеш, каквото и да желаеш – ти имаш право на това; прочее, бъди какъвто пожелаеш, бъди щастлив! (Макар всред приелите тези послания да виждаме най-нещастните и обърнати хора.)

Въпреки че така казани, тези послания звучат грубо... Може би никой не ги казва така, пък може и да ги казват!? Но до това мнение се стигна много последователно и целенасочено. Впрочем няма да сбъркаме, ако кажем, че вече няма мнения. Всяко мнение неусетно се превръща в идеология, а оттам, чрез електронните медии – в матрица! И го направихме медиите.

„Да бъде матрица! – И бидѐ матрица“... Филмовата индустрия, рекламите, рок-грохотът и всичко останало... Те накараха човека да гледа убийства и оръжия без да му трепне окото, без да се възмущава, дори с усмивка на лицето... Представяте ли си какво представлява този смях от богословска гледна точка? Абсолютна блуд. ... Те превърнаха човека в убиец. И не зная колко е преносно, в случая, значението на съществителното, защото смятам, че да убиваш „на игра“ не е никак безобидно... Но индустрията процъфтява. И ако по телевизията има някаква имитация на контрол, то в интернет – няма. Как мислите, може би всичко това стана случайно, просто такъв беше естественият ход на историята?

Сега ще се върна на границите „грях и изкупление“, където се движи благочестивият християнски морал. Не ви ли се струва, че в контекста на горното вече е някак си неуместно да говорим за това? Времето му, като че ли, отмина!?

Не! Не и за истинските православни и благочестиви християни. Не и за нас!

Колкото по ненужни ставаме, толкова по-добре. И на нас този свят не ни е нужен. И да се вълнуваме от проблемите му, които сам той си създаде, като отрече християнската нравственост, и на нас не ни е необходимо. Лошо е, че той ще отвлече от Църквата много хора, които ще се поддадат на брътвежите му за безсмислието на църковната традиция. За овчедушието на вярващите, за комфорта на християнина в храма... Но не и ние! За нас безнравствеността е равна на невменяемост. И нима безнравственият човек не е нравствено невменяем! Дори и ние се превръщаме в такива, когато напуснем спасителния кораб – Църквата, и изоставим единствения си Спасител и Изкупител.

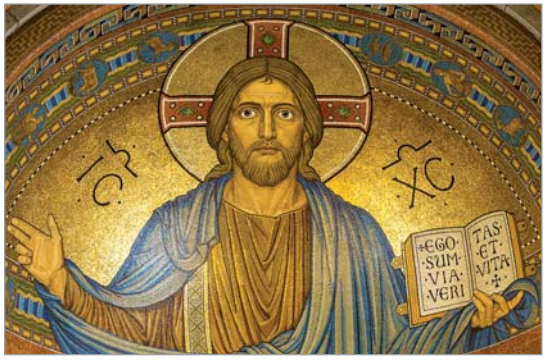
КАК СЕ СЛУЧВА ТОВА?

Като пропуснем да започнем седмицата си, в първите часове на първия ден, с благодарност (Евхаристия) към Него – Изкупителя, Който е в олтара, на Престола, в потира... А нас ни няма там.

И понеже, казваше един мъдрец, ще се върнем там, откъдето сме дошли, да направя така и аз.

Спокоен съм за благочестивите и добри християни, които посещават богослужението всяка неделя и на всеки празник – от началото до края... Да. Те може да страдат от най-различни психо-физични болести, но Сам Христос е техният Лекар. Древният канон гласи, че ако някой мирянин не дойде три пъти на св. Литургия, то енорийският свещеник трябва да го посети в дома му. И добре ще да е, ако го завари болен, на легло, защото всяка друга причина, повярвайте, ще е по-страшна от която и да било физическа болест.

Свещеник Лъчезар ЛАЗАРОВ

Колонка на редактора

Талантите – служение на любовта

За светското разбиране талантът е особена дарба, изключителна способност в дадена област: изкуство, наука, спорт, политика, също и в областта на техниката... Способност, която човек наследява генетично и която, ако развие и оползотвори добре, може да му осигури добър живот, име и положение в обществото.

За християнското разбиране таланти са всички Божии дарования: пол, тяло, здраве, физически сили, ум, красота, способности, социално положение, житейски ситуации и възможности, определен брой години, семейство, близки... Но най-важният талант е самият живот. Господ дава на всеки човек здраве и болести, богатство и бедност, определена културна среда, радости и скърби, поставя ни в определени житейски ситуации и всичко това са „таланти“. В този смисъл всеки човек е надарен с много и различни таланти и богоподобна душа, за да опознава света и да го преобразява.

Светите отци сравняват човешкия род с единен организъм, в който всеки, от века роден, има своето място и роля за всеобщото благо. Човечеството започнало е съборно и хората се нуждаят един от друг и един друг се допълват. И както очите, ръцете, бъбрекът и т. н. работят и съществуват не сами за себе си, а чрез и за целия организъм, така и всеки човек е обдарен с определени таланти, за да служи чрез тях за всеобщото благо, на цялото. Да не развиеш своите дарби и да не ги употребиш съзидателно, в съгласие с Божията воля, би означавало да ощетиш не просто себе си, а и другите хора.

Бог дава таланти според мярата, която можем да понесем. Многото дарби – означава и много повече усилия, изкушения, препятствия и трудности за оползотворяването им, много отговорности и задължения. Малкото дарби се съпътстват с относително безгрижие и спокойствие, стига човек да е благодарен и душата му да не е отровена от завист и болезнени амбиции. И богато надареният, и не особено надареният имат достатъчно възможности и поводи за тщеславие, завист, гордост, егоизъм... както и достатъчно възможности да проявяват любов и да са полезни на другите.

Всеки човек е създаден за съзидание, за да се твори чрез него Божията воля и се възцарява Царството Божие на Мира и Любовта. Затова е нужно да пребъдваме в своето служение на мястото, което Бог ни е отредил, като чрез своите таланти служим Богу и на ближните, и чрез това служение способстваме Единството и Любовта *да бъдат, да са.*

Послужил си на някого – значи си извършил служение Богу, защото „*доколкото сте сторили това на едного от тия Мои най-малки братя*“, направил си го за Бога (вж. Мат. 25:40). Да подкрепиш някого в тежък момент, да напътиш мислите му в Истината, да му върнеш надеждата в Бога и в доброто – така връщаме преумножено даденете ни от Бога дарования.

Най-ценният талант, който всички ние имаме и който трябва да дерзаем да развиваме през целия си живот, е талантът да живеем в хармония и любов с другите. Всички други таланти са ни дадени, за да подпомагат този талант, за да можем по-добре да послужим на ближните, да даваме любов.

Като способност за творческо преобразяване на нас самите като твар, а и на цялото творение, талантът е богоподобно качество. Той е пряко свързан с богоподобната същност на човека, с Божия образ вложен у всеки човек и с потенциала да постигне богоподобие. Всеки талант може и трябва да бъде превърнат в духовен дар и да ни помогне да се уподобяваме на своя Създател, като развиваме в себе си духовни дарования: трезвение, търпение, постоянство, себеотреченост, надежда, смирение...

Талантът принадлежи на Вечността, той изисква воля да утвърждаваш, да преумножаваш доброто, прекрасното и така да преобразяваш увреденото от греха творение, започвайки от очистването и преобразяването на собствената си душа. Той е дарувана от Бога възможност, човек да постига и да въплъщава чрез трудовете си Вечността, божественото, да послужи с живота си за възцаряването на Божието Царство на Мира и Любовта.

Така че, ако имаме правилно разбиране за талантите и ако духовният живот е схващан като служение на любовта Богу и на ближните, то талантите и развитието им ще вървят делото на спасението, за да чуем някога думите на Господа: „*Хубаво, добри и верни рабе! В малко си бил верен, над много ще те поставя; влез в радостта на господаря си!*“ (Мат. 25:23).

Александра КАРАМИХАЛЕВА

От стр. 1

от службата в храма. Според закона не било нужно младенецът да бъде донесен в храма, но благочестивите жени обикновено сами идвали в храма и в същото време се извършвало откупването на техните младенци, които те също взимали със себе си. Така станало и с Мария и нейния Син. Иисус Христос вероятно бил само представен на свещеника, който извършил над Него две кратки молитви: едната – по закона за откупа, другата – за даруването на първородния син. А за Мария била извършена установената жертва за грях, за която във всички случаи служила гургулица или млад гълъб. Освен това, тъй като Мария била бедна жена, тя принесла като жертва за всесъжение една гургулица или млад гълъб (по-заможните жени принасяли агне). Парите за жертвата Пресветата Дева е трябвало да сложи в специален огромен съд („тръба“), която се намирала близо до издигната трибуна, където жените се молели отделно от мъжете. След това тя била поставена редом с другите приели очистване жени, в горната част на петнадесет стъпала, които водели от двора на жените към двора, където се намирал жертвеникът на всесъжението – оттам се виждало какво се правело на жертвеника на всесъжението. Така Мария принесла „жертвата на бедните“.

Без да съобщава за самия обред на очистването с принасянето на жертвата за бедни хора, евангелистът ни разказва за пет свещени личности: за Богочовека Иисус Христос (още в пелени), за св. Дева Мария, за св. Йосиф Обручник, за стареца Симеон, в лицето на когото с Иисус се срещат всички праведници и пророци от Стария Завет, и за пророчицата Анна, в чието лице срещат Младенеца всички праведни жени от Стария Завет: Рахил, Сарра, Ревека, Девора и много други. Старият Завет се **среща** с Новия и точката на тази среща е Младенецът Иисус Христос.

Много важно е да преживеем и да разберем, че смисълът на първия Завет се разкрива във втория. И обратното, дълбината на втория се разяснява чрез първия. Колкото и да е парадоксално, те се оказват неразделими, едното Писание не може да бъде откъснато от другото. Христос става центърът, около който се изгражда всичко.

За св. Симеон не се казва на колко години е бил, но явно е бил стар човек, щом като вероятно отдавна е чакал „утехата Израилева“, т.е. очаквал е като всички израилтяни идването на Месия, Спасителя, както казва във вдъхновената си песен (която произнасяме всеки ден на вечерното богослужение, а е добре и всеки от нас да си я казва като лична молитва) „Нине отпущаеши“ („Сега отпускаш Твоя раб, Владико...“).

Четиридесетдневният Иисус е бил видян от стария Симеон като Спасител! Това пророческо прозрение го прави важна личност в християнската история и затова Църквата е постановила да се чества паметта му, заедно с тази на Анна пророчица, на следващия ден – 3 февруари.

Във втория план на този разказ виждаме личността на една стара жена – Анна, чиято възраст е дори точно посочена – „осемдесет и четири години“. Любопитното е, че и други подробности са записани в свещения текст за нея: тя е била „пророчица“, точно е посочено родословието ѝ (важно при евреите заради принадлежността към богоизбрания народ) – била е „дъщеря Фануилова, от коляно Асирово“; уточнява се още, че е била „достигнала до дълбока старост, като бе проживяла с мъжа си седем години след девството си; тя бе вдовица на около осемдесет и четири години, и не се отделяше от храма, служейки Богу с пост и молитва денем и нощем“.

Укрепнете, ръце Симеонови, немощни от старост, и отслабнали старчески нозе бодро се движете, за да срещнете Христос!

Из канона на Сретение от св. Козма Маюмски, гл. 3. Песен 1

ПРАЗНИК НА СРЕЩАТА

Творецът на небето и земята днес се носи на ръце от светия старец Симеон, който чрез Светия Дух каза: сега съм свободен, защото видях моя Спасител!

Сравнявайки описанието на Симеон и това на Анна, виждаме, че писателят на евангелския текст отделя специално внимание на тази жена, сякаш оставена на „втори план“. Сякаш иска да ни подскаже, че в свещената история няма първи и втори, още по-малко – второстепенен план. Не е казано също, че Симеон постоянно е в храма, във външния двор макар, където богомолци и поклонници от еврейски произход имат свободен достъп. Симеон идва нарочно в храма, „по вдъхновение“, за да посрещне малкия Иисус. А Анна е била постоянно в храма: „не се отделяше от храма“. Тя денем и нощем с пост и молитва е служела на Бога.

Колко вълнуваща и красива гледка: стар човек, държащ дете в ръцете си! И колко странни са неговите думи: „Защото очите ми видяха Твоето спасение“.

Размишлявайки върху тези думи, започваме да оценяваме и дълбоката същност на това събитие и неговата връзка с нас, с мен, с нашата вяра. Има ли на света нещо по-радостно от срещата с този, когото обичаш? Наистина, да живееш – значи да очакваш срещата. Не е ли свръхестественото, очарователно и толкова дълго очакване на Симеон символ на надеждата? Този старец е прекарал целия си живот, очаквайки светлината, която озарява всички, и радостта, която изпълва всичко. И колко неочаквано и красиво е дошла при Симеон дългоочакваната светлина и радост чрез едно дете.

Симеон е чакал. Той е чакал през целия си живот и със сигурност е размишлявал, молил се е и се е вглъбявал в очакването си така, че накрая целият му живот се е превърнал в постоянно радостно очакване.

Не е ли време да запитаме себе си: Какво очаквам аз? За какво ми припомня моето сърце все по-настоятелно? Дали животът ми постепенно се е превърнал в очакване на срещата със съществено? Това са въпросите, които поставя Срещата. В този празник човешкият живот е разкрит като превъзхождаща красота на съзряващата душа, освободена и изчистена от всичко дребно, незначително и случайно.

Каква е поуката на празника Сретение Господне за нас? Бог казва и на нас същото, каквото е казал и на праведния Симеон, т. е. дълбоко в себе си да имаме вярата, че времето на всяко наше благо намерение ще дойде преди да сме напуснали тази земя. Така че, нека да бъдем вярващи, а не невярващи. Да стоим твърдо във вярата, и Бог ще ни постави там, където е необходимо да бъдем.

Дори остаряването и смъртта, земната съдба, която всички споделяме, са толкова просто и убедително показани като растеж и изкачване към този момент, когато, изпълнени с благодарност, от цялото си сърце казваме: Нищо не ми е непознато. Сега всичко е мир, благодарност и любов.

Това е, което носи срещата с Бога. Това е празник на срещата на душата с Любовта, срещата с Онзи, Който ми е дал живот и сила, за да го превърна в очакване.

Дякон Ангел ВОДЕНИЧАРОВ

Нови книги

През 2023 г. се навършиха 130 години от освещаването на храм „Свети пророк Илия“ в столичния квартал „Княжево“ от еп. Партений (после Софийски митрополит). По този повод, с благословението на Софийския митрополит и Български патриарх Неофит се издава настоящата книга, в която се припомня историята на храма – от идеята за изграждането му преди почти век и половина до наши дни.

През 2024 г. се навършат и 110 години от поставянето на паметника на загиналите княжевци в Балканската и в Междусъюзническата война (1912-1913 г.). Затова в първите две части на изданието се представя дословно книгата на икономом Стефан поп Минев, издадена през далечната 1915 г. и посветена на този паметник.

Съставител на книгата и автор на третата ѝ част, с най-новата история, е икономом Дилян Цветков, председател на църковното настоятелство на храма. В предговора той споделя:

„Често пъти нещата, които са непосредствено около нас, неща, които са винаги пред очите ни, ние мислим, че добре познаваме и затова почудата ни е искрена, когато чуем някоя история, свързана с тях, и тя обори усещането ни за изчерпателното им познаване. Надявам се настоящата книжка да постигне именно това и да задълбочи любознателния интерес към духовното сърце – храм „Св. пророк Илия“, на нашия растящ, но неостаряващ столичен квартал „Княжево“.

Изданието е луксозно оформено, с автентични портретни фотографии и цветно приложение.

Разпространява се от Църковното настоятелство на храма.

Телефон за връзка: 02/ 857 91 33; 0895 670 032
Цена: 18 лв.

ПАСТИРСКО СЛОВО

Мнозина са звани, а малцина – избрани

Бог иска да сме свободни хора и по свободна воля да Му служим. Разбира се, тук става въпрос за онези от нас, които по една или друга причина са избрали да служат на Бога. Избрали сме този живот, но не знаем как да го живеем?! Правим духовни упражнения, търсим душевна и телесна чистота, търсим напредък в духовния живот... Мечтаем за преломен момент, след който вече ще сме съвършени и праведни... Постим, молим се. Желаем добро за себе си и околните, опитваме се да обичаме всички. Знаем, че земните блага са скоропреходни и въпреки това не отричаме човешкото щастие, дори сме тъжни, когато го няма в живота ни, около нас. Струват ни се преувеличени евангелските слова за Царството Божие и абсолютната му и единствена стойност, защото смезаобиколени от този свят, вътре в него сме, той ни обкръжава и притиска – физически и душевно-емоционално, той ни тревожи. Той ни е превзел и ние му служим ежеминутно. А за духовната си храна и „хигиена“ отделяме най-много около един ден седмично: за богослужението, молитвите ни, четенето на духовна литература, размисъл и покаяние.

И това сега, през поста, а иначе – и доста по-малко. И отново гоним земното добро и земното щастие.

Сякаш в последното бъркаме. Благата и щастието тук и сега ни правят роби на света. А робът най-малко може да бъде свободен.

Открай време земният човек си издигаше идоли и им служеше. Новият и модерен човек издигна в култ себе си, човека, и нарече това хуманизъм. А днешният човек не съзира в себе си нищо друго освен тялото си и всячески му служи. Днес ние сме истински роби на физическата си същност и на материалните блага, с които се обграждаме.

А Христос дойде именно за да освободи човека от това долно и безсмислено робство, за да му върне загубената свобода. И затова преклонението пред Бога и службата на Неговото име не е робство, макар в Евангелието да се нарича „иго“. Това иго е благо и леко, защото то превръща човека от роб в син, от служител – в наследник. Наследник на вечно царство, наследник на вечни блага, наследник на вечен живот! Земното робство на тялото и материалния свят води до смърт, а службата на Бога води до безсмъртие.

Ние, родените в грях, сме роби по рождение!

Но на Бога не се служи така, както се служи на света. Той не желае подчинение, а любов; не е необходимо раболепие, а свободно изповядване. В службата на Бога няма матрица и модел, а свободно следване след Благия Учител. Земните блага нямат никаква стойност, ако не служат на Небето. Земният живот няма никаква цена, ако не е път към Бога. Нашето тяло е само гнила плът, ако не се превърне в скъпо изваян съд за съхранение на безценната ни божествена душа. Самите ние с нашия сложен философски хуманизъм не струваме и пет пари, ако не съзираме в другия нещо повече от временната красота на смъртното му тяло; ако не се осъзнаваме и изживяваме като личности с висока духовна и културна същност, като чеда Божии; не само като земни, но още повече като небесни жители!

Ето в това се състои свободата на човешкия дух, който не понася земните окови и светското робуване, а превръща земния си живот в свят път, осветен от любов, вяра, надежда и мъдрост.

Поканени сме от Най-добрия ни Приятел на най-богатата Трапеза, в най-красивия Дом!

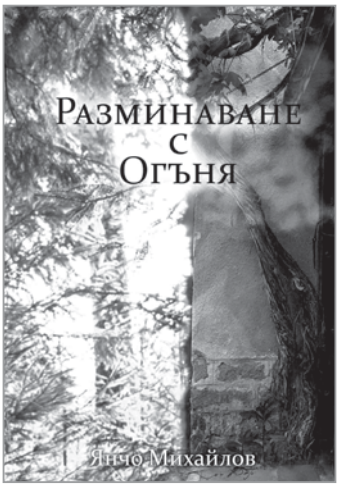
Протегнал ни е ръка Самият Христос! Кани ни в храма – Неговия дом, кани ни на Трапезата – светата Евхаристия. А ние, надарените с лична свобода, избираме да робуваме на тленните светски блага и не отиваме на Божествената трапеза!

Ние все още имаме време да се осъзнаем и да поправим грешката си. Ще дойде време и вратите на дома ще се затворят. Ще се затворят изневиделица, когато никой не очаква и никой от поканените няма да се озове на трапезата, защото „мнозина са звани, а малцина – избрани“!

Свещ. Лъчезар ЛАЗАРОВ

Нови книги

„Разминаване с огъня“ – сборник с къси разкази

В навечерието на Рождество Христово излезе от печат новият сборник с къси разкази на църковна тематика на свещеника в столичния храм „Св. София“ икономи Йоан Карамихалев. Сборникът носи заглавието „Разминаване с огъня“.

Названието на книгата е изведено от един от разказите под заглавие „Недосъхнала пръчка“ и е свързано с мотото на сборника – текста от Евангелието от Йоан 15 глава, 5 и 6 стих: „Аз съм лозата, вие пръчките; който пребъдва в Мене, и Аз в него, той дава много плод; защото без Мене не можете да вършите нищо. Ако някой не пребъде в Мене, бива изхвърлен навън, както пръчката, и изсъхва; и събират пръчките, та ги хвърлят в огън, и те изгарят“.

„Тази книга – пише в предговора към нея известният наш поет, преводач и публицист Румен Стоянов, който е и редактор на сборника – заедно с предходилите я две на същия автор, „Лъх от тих вятър“ (2020) и „Хлъзгаво време“ (2022), съставя, тематично и изказово, на еднакво високо художествено равнище, необявена и необорима трилогия“.

В новия сборник, в отличие от предишните два, много от главните герои не са духовници, а хора влезли по някакъв начин в досег с Църквата. Разказите са пропити от тънка самоирония и лек, беззлобен, добродушен, неосъдителен, не саркастичен хумор, който предизвиква само съчувствена усмивка.

Забележителен е начинът, по който, скъпейки думите, просто, без показна ученост, без самоувереност, сдържано, отец Йоан прави така, че богооткровените истини на вярата да достигнат до сърцата на читателите.

+++

Иконом Йоан Карамихалев (Янчо Михайлов) е автор на стихосбирките: „Паралелни монолози“ (1997 г.), „Трохите от пейзажа“ (2009 г.), „Дни без море“ (2016 г.) и „Претоплени надежди“ (2019 г.), на сборниците с къси разкази „Лъх от тих вятър“ (2020 г.), „Хлъзгаво време“ (2022 г.) и настоящия „Разминаване с огъня“ (2023), на сборника с проповеди „Изкачване на Тавор“ (2006 г.) и на богословското пособие „Записки по православна християнска етика“ (2010 г.).

Член е на Съюза на българските писатели.

Негови творби са публикувани в редица църковни и светски медии, и в антологиите „Поети, влюбени в морето“ (2010 г.), „Небе за земята“ (2016 г.) и „Антология на българската християнска поезия“ (2022 г.).

За заявки – 0887 935 846.

Архипастирско посещение в Южна Италия

В седмицата от **19** до **25 януари** Негово Високопреосвещенство Западно- и Средноевропейски митрополит Антоний направи архипастирско посещение в Южна Италия. Той бе съпровождан от свещеноик. проф. д-р Иван Иванов, отговорен за българските православни общини и мисиите в Италия и Малта.

Посещението бе по инициатива на БПЦО „Свети Седмочисленици“ в Рим с цел обгрижването на българите и в тази част на Италия, задълбочаване на диалога с Католическата църква и другите християнски конфесии, проучване на възможностите за сътрудничество в социалната, образователната и културната област.

По време на посещението си митрополит Антоний посети емблематични за християнството места, поклони се на свети мощи на раннохристиянски светци в Сицилия и в Рим и осъществи важни срещи с представители на църковната, политическата, образователната и обществената власт в региона.

В Сицилия митрополит Антоний се срещна с архиепископа на Палермо Корадо Лорефиче, почетния архиепископ на Монреале Микеле Пенизи, новия архиепископ на Монреале Гуалтиеро Исаки, проф. Масимо Мидири – ректор на Университета на Палермо, също и с проф. Габриеле Филиа – президент на Университета ЛУМСА в Палермо, проф. дмн Роберто Лагала – кмет на Палермо, проф. д-р Пино Зингале – главен прокурор на Сицилия и велик бали на Ордена на Сан Лазаро за Сицилия, и с депутати от Регионалната асамблея на Сицилия и от Парламента на Палермо.

Благодарение на дългогодишната и ползотворна обществена дейност сред православните българи в Сицилия и Калабрия, водена от проф. Иван Иванов повече от 25 години, на 21 януари тази година от страна на Архиепископията на Монреале и с благословението на високопреосвещения митрополит Антоний беше официално предоставена средновековната църква „Свето сърце Иисусово“ за литургично ползване от Българската православна църковна мисия „Св. цар Борис Покръстител“ в Монреале, Палермо.

По повод 10-годишнината от интронизацията на митрополит Антоний като архипастир на българите в Европа, както и за неговата успешна мисионерска и обществена дейност той беше удостоен с ордена „Св. Лазар Йерусалимски“.

Гост на Архиепископията на Палермо и на Монреале бе и архиепископ Ян Ернст, със своята делегация, като представител на Кентърбърийския архиепископ за Рим и Италия.

По традиция в Рим на 25 януари Папският дикастерий за насърчаване на християнското единство кани всички представители на християнските деноминации на тържествена вечерня, председателствана лично от папа Франциск, в присъствието на висши духовници от Православната църква, водени от Негово Високопреосвещенство митрополит Поликарп от Константинополската патриаршия, на Англиканската църква, водени от архиепископа на Кентърбъри Уелби, както и на представители от всички източни патриаршии и архиепископии. Тази година за първи път в това събитие участва и Негово Високопреосвещенство митрополит Антоний с делегати от Западно- и Средноевропейската ни епархия, настоятелите на общината ни в Рим и гости.

Митрополит Антоний се срещна както лично с папа Франциск, така и с важни прелати от Светия Престол, благодарение на които православният ни български диоцез в Западна Европа може да използва храмове и имоти за реализиране на богослужебната и пастирската дейност, като основна мисия сред православните българи в чужбина.

Западно- и Средноевропейска митрополия

Храмов празник в Българското национално радио

На **26 януари** в параклиса „Св. Йоан Златоуст“, в двора на Българското национално радио, бяха отслужени последователно панихида и празничен водосвет. Повод за богослужбите бе предстоящият празник на св. Йоан Златоуст – един от най-големите проповедници на словото Божие, който се счита и за покровител на журналистите, тъй като са призвани да говорят истината и да търсят правдата.

Чинопоследованията бяха предстоявани от Негово Преосвещенство Белоградчишки епископ Поликарп, викарий на Софийския митрополит. Заедно с него съслужиха архимандрит Евтимий, духовен надзорник на Софийска епархия, йеродякон Вартоломей и йеродякон Поликарп.

Край параклиса, единствения посветен на св. Йоан Златоуст на територията на София, се събраха членове на ръководството, служители и журналисти на националната медия. Сред тях бяха генералният директор на БНР г-н Милен Митев и председателят на Обществения съвет към радиото г-жа Милена Димитрова. Със запалени свещи в ръка работещите в Националното радио се помолиха за душите на упокоилите се техни колеги, немалко от които са си отишли от този свят през последните месеци.

В чест на 89 години от създаването на БНР и храмовия празник, владиката, заменяйки монашеското було с епископска митра, отслужи тържествен водосвет. Той поздрави с празника всички служители и творци на Българското радио и благопожела словото, което излиза от техните уста, да бъде като благовестие и да допринесе за добруването на българското общество.

„Нека бъдем изпълнени с добродетели, с вяра и сърдечност едни към други, за да преуспеем всеки в своето поприще и в делата, които сме приели по призвание. По молитвите на св. Йоан Златоуст, Бог да ви дава всичко, което е нужно за спасение и вечен живот“ – благопожела още викарният епископ.

Със светена вода бяха поръсени всички дошли да уважат духовното тържество, след което софийското духовенство поръси и множество кабинети в централната сграда на националната медия.

*

Българското национално радио започва работа през 1935 г. Сред първите излъчвания на новата официална медия е живото предаване на цялата литургия от храм-паметника „Св. Александър Невски“.

Параклисът „Св. Йоан Златоуст“ в двора на БНР е построен по завета на Сирак Скитник – първия директор на радио „София“. Полагането на основния камък е извършено на 28 август 2006 г.

от Знеполския епископ Йоан, тогава все още архимандрит и протосингел на Софийската света митрополия, а сега Варненски и Великопреславски митрополит.

Строителните работи започват по настояване на тогавашния генерален директор г-жа Поля Станчева. Стенописите в него са дело на Йордана Коева, която ги рисува още като студентка в Художествената академия в София, специалност стенопис.

Малкият храм е завършен и осветен на 29 май 2008 г. Посветен е на св. Йоан Златоуст, който е велик проповедник на Христовото благовестие.

Весела ИГНАТОВА

ЗАПОЧНА АБОНИРАНЕТО ЗА „Църковен вестник“ – 2024 г.

1 година..... 30,00 лв.
6 месеца..... 15,00 лв.
3 месеца..... 7,50 лв.
ед. цена ..... 0,70 лв.

АДРЕС НА РЕДАКЦИЯТА
СВ. СИНОД, София – 1000, ул. „Оборище“ № 4
тел. 02/987-56-11 / в. 245
За абонамент: 02/980 30 16; 02/987-56-11 / в. 128
e-mail: sinizdat@gmail.com

Отговорен редактор на броя:
Александра Карамихалева

Материали се приемат в електронен формат.

Сумите за абонамент да се изпращат по банкова сметка или с пощенски запис на името на *Радослава Костадинова Младенова*, като се изписват точният адрес и пощенският код на абоната!
Банкова сметка на Синодално издателство на БПЦ:
УниКредит Булбанк – София, ул. „Алабин“ № 58
IBAN BG97UNCR96601018147018, BIC код: UNCRBGSF

„Църковен вестник“ съдържа свещени текстове и изображения и не бива да се използва за битови нужди.